

Arrest

nr. 247 236 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 mei 2020 en bevat de volgende motieven:

“Aan de Heer:

Naam: C.

Voornaam A.

Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: D. E. K.

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7. alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er met in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Zo verklaart de betrokkene in zijn vragenlijst “hoorrecht” ingevuld op 22.04.2020, regelmatig naar België te komen voor zijn gezin. Zo zou zijn partner zwanger zijn van een vijfde kind.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en aan vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is, feiten waarvoor hij op 10.01.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Het beroep tegen dit vonnis werd op 04.06.2014 bij arrest niet ontvankelijk verklaard.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 29.03.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Gezien de gewelddadige aard en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

3° Betrokkene werkt met mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene beweert regelmatig naar België te komen voor de kinderen. Hij zegt geldige documenten te bezitten waar hij vrij mag mee reizen.

Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en aan vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is, feiten waarvoor hij op 10.01.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Het beroep tegen dit vonnis werd op 04.06.2014 bij arrest niet ontvankelijk verklaard.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of

samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 29.03.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Gezien de gewelddadige aard en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 22.04.2020, regelmatig naar België te komen voor de kinderen, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij een vriendin te hebben in België waar hij 4 kinderen mee heeft. Zijn partner zou nu 21 weken zwanger zijn van haar vijfde kind; hij verklaarde verder geen familie in België te hebben en geen bezwaren te hebben om terug te keren naar Nederland. Hij verklaarde enkel naar België te komen om de kinderen te bezoeken.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Zo werden er geen bewijsstukken aangebracht in het administratief dossier. We wensen dan ook op te merken dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er sprake zou zijn van een gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Ten slotte wensen we op te merken dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn partner en kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 22.04.2020 zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Zo verklaart de betrokkene zelf dat hij ook terugkeert naar Nederland.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en aan vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is, feiten waarvoor hij op 10.01.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Het beroep tegen dit vonnis werd op 04.06.2014 bij arrest niet ontvankelijk verklaard.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), feiten waarvoor hij op 29.03.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Gezien de gewelddadige aard en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken :

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene beweert regelmatig naar België te komen voor de kinderen. Hij zegt geldige documenten te bezitten waar hij vrij mag mee reizen.

Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 22.04.2020 zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Zo verklaart de betrokkene zelf dat hij ook terugkeert naar Nederland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken :

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene beweert regelmatig naar België te komen voor de kinderen. Hij zegt geldige documenten te bezitten waar hij vrij mag mee reizen.

Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem over te kunnen brengen naar de grens met Nederland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W., attaché, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Turnhout en de verantwoordelijke van Bureau T - DVZ om betrokkene vanaf 25.05.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar de grens met Nederland."

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 13 mei 2020 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van zes jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 248 125.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verweerder heeft eenzelfde administratief dossier neergelegd dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 248 125. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV 248 125.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 13 mei 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de Raad ter zake niet bevoegd is.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk,

rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het thans bestreden bevel met terugleiding naar de grens *in casu* de bilaterale overname door Nederland betreft. Het thans bestreden bevel verbindt de verzoeker dan ook enkel terug te keren naar Nederland, waar hij een verblijfsrecht heeft. De verzoeker heeft op 22 april 2020 uitdrukkelijk verklaard dat hij wil terugkeren naar Nederland. Uit het administratief dossier blijkt dat de bilaterale overdracht zou plaatsvinden op 25 mei 2020.

De partijen werden per brief van 28 september 2020 opgeroepen voor de terechtzitting van 19 oktober 2020. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidige beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. Geen van de partijen heeft hierop schriftelijke gereageerd. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker dienaangaande gemeld dat de verzoeker inderdaad is teruggekeerd naar Nederland, waar hij werkt en verblijft en dat hij tijdens de weekends naar België komt om zijn partner en kinderen te bezoeken.

Aldus blijkt dat het bestreden bevel en de bijhorende beslissing tot terugleiding, inmiddels reeds hun volledige uitvoering hebben gehad. Daardoor is deze verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer verdwenen. Bovendien werd ter terechtzitting verduidelijkt dat de verzoeker, die blijkens de stukken van het administratief dossier over een geldige Nederlandse verblijfstitel beschikt, na het weekend telkens vrijwillig terugkeert naar Nederland waar hij verblijft en werkt. Er rijzen dan ook grondige twijfels omtrent het concreet voordeel dat de verzoeker thans nog kan halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de vernietiging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat het belang bij de eventuele vernietiging behouden blijft aangezien het bestreden bevel het inreisverbod in de zaak met rolnummer RvV 248 125 fundeert. In de mate dat hiermee al zou zijn aangetoond dat de verzoeker uit de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreeks voordeel kan halen, merkt de Raad op dat het bedoelde inreisverbod van 13 mei 2020 werd vernietigd met 's Raads arrest nr. 247 235 van 12 januari 2021. Dit inreisverbod moet derhalve worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er ook geen belang uit kan putten.

De Raad benadrukt dat het een verzoeker toekomt, wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het zijn belang concreet dient aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak een concreet belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De Raad wijst er bovendien op dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoeker zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat hij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten. De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoeker zelf. Bijgevolg staat het subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van de verzoeker en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884). Gelet op feit dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel reeds volledige uitvoering heeft gehad, en aangezien de verzoeker voorafgaand aan het instellen van het beroep reeds heeft verklaard dat hij wil terugkeren naar Nederland en de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting stelt dat de verzoeker thans ook daadwerkelijk is teruggekeerd naar Nederland waar hij verblijft en werkt en dat hij na de weekendbezoeken aan zijn kinderen in België ook telkenmale terugkeert naar Nederland, dient te

worden vastgesteld dat de verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens is dan ook niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep, in zijn geheel, niet ontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE